

[Aksel Larsen.]

opmærksom på, at det snart med uhyggelig regelmæssighed forekommer, at en regering møder frem overfor rigsdagen og den danske offentlighed og fortæller, at når vi nu gennemfører denne eller hin økonomiske foranstaltning, det være sig vedtagelse af Marshallplan, Atlantpagt, nedskæring af kronen, godkendelse af et diktat fra Paris eller som nu gennemførelse af indirekte skatter, så ordner vi for tid og evighed Danmarks økonomiske vanskeligheder, men hver gang sådanne forudsigelser hidtil er fremkommet, har historien gjort dem til skamme; de er ikke gået i opfyldelse.

Jeg ønsker endvidere at bemærke, at på trods af alt, hvad der er sat til gennem en række års fejlslagne økonomiske politik og udenrigspolitik, så kunne de økonomiske forhold bringes i orden og valutabalancen genoprettes, hvis man ville bringe den nu-gældende aftale med England til ophør og indlede handel med England på fuld ligeberettigelses- og gensidighedsbasis, så vi fik anstændige priser for de eksportvarer, vi i særlig grad sender til England, og så England blev nødt til at holde op med sine diskriminerende prisforhøjelser overfor Danmark. Det var den højtærede finansminister selv, som ved anden behandling af lovforslagene talte om, at der var visse ting, Danmark ikke kunne, fordi diskriminering ikke var tilladt i henhold til internationale aftaler. Diskriminering, det er det, England bedriver prismæssigt overfor Danmark, og hvis den højtærede minister virkelig er af den opfattelse, som han gav udtryk for ved anden behandling, synes jeg, han skulle handle i overensstemmelse med den, når det drejer sig om handelsforholdet til England. Hvis man handlede med England på en anden basis, ville en væsentlig del ja, den største del af Danmarks årlige valutaunderskud blive bragt ud af verden.

Dernæst ville man kunne bringe en væsentlig del, måske hele resten af Danmarks valutaunderskud ud af verden og lette vor forsyningsituation betydeligt, hvis Danmark ophørte med at indordne sig under de vedtagelser og diktater, der kommer fra Marshallorganisationens forskellige organer såvel som fra Atlantpagtens forskellige råd. Dette er allerede af den nuværende højtærede finansminister udtrykt i en artikel, han skrev i et tidsskrift — jeg tror, det var i foråret; han skrev her, at man måtte erkende, at devalueringen var gennemført af de europæiske lande under Amerikas tvang. Ja, dette synspunkt ligger jo ikke så forfærdelig langt fra det synspunkt, vi

kommunister gør gældende. Men når ministeren selv i hvert fald har den opfattelse, så kan han vel heller ikke være fremmed overfor den opfattelse, at hvis Danmark gav sig til at føre en selvstændig økonomisk politik afpasset efter hensynet til, hvad vort land har brug for, og hvad der gavner vort land, dets befolkning, dets erhvervsliv, dets arbejderklasse, så ville vor økonomiske og valutamæssige situation være en helt anden. Så ville vi også kunne give os til at handle med Østeuropa i stedet for at afsnøre handelen med Østeuropa, sådan som vi gør nu.

Må jeg iøvrigt have lov til at bemærke i anledning af et misforstået referat i et københavnsk dagblad af min tale her i tinget i går: jeg har aldrig nogensinde, og heller ikke i går, gjort mig til talsmand for, at Danmark skulle handle med Østeuropa i stedet for med Vesteuropa. Jeg har gjort mig til talsmand for, at Danmark skal handle med alle lande, som vil handle med os på ligeberettigelsesbasis, herunder også Østeuropa. Jeg ønsker ikke, at Danmark skal lade være med at handle med England, hvis England vil byde os anstændige priser og anstændige vilkår, men jeg ønsker, at Danmark skal generobre sin økonomiske handlefrihed og ikke gøre, som Danmark gør nu, da det under Marshalldiktatorenes pisk ustandseligt indskrænker sin handel med Østeuropa, så den bliver mere og mere ubetydelig, samtidig med at med passende mellemrum en minister står op og her i rigsdagen jamrer over, at disse og hine varer kan vi desværre ikke mere købe i Vesteuropa.

Jeg tror, at alene disse to foranstaltninger, jeg her har nævnt, var tilstrækkelige til at genoprette vor valutabalance, men jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt at supplere dem med en tredje, nemlig besparelse på de militære områder. Vi kommunister taler om oprustningsgalskab og oprustningsvanvid, og vi gør det, fordi vi mener, at det er galskab, dette at Danmark overhovedet sætter sig som formål at opruste sin hær efter stormagtsmønster og giver fantastiske summer ud dertil. Det kommer ikke til at tjene Danmarks forsvar, og det er iøvrigt noget, som Danmark ikke gør af egen fri vilje, men som Danmark gør efter diktat af en fremmed magt. Hertil medgår kolossale beløb i indenlandske valuta, vel at mærke kun delvis, for i de indenlandske militærudgifter indgår der en stor del udenlandsk valuta. Men der medgår også direkte valutaudgifter til import af krigsmateriel fra udlandet.